

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 9 października 2025 r.

Pozycja 286

POSTANOWIENIE z dnia 20 grudnia 2023 r. Sygn. akt Ts 126/22*

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Jarosław Wyrembak,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Z.J. w sprawie zgodności:

art. 13 § 1 pkt 1, art. 207 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540), art. 2-7 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170, ze zm.), uchwał Rady Miasta Torunia w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości, na podstawie których ustalono wymiar podatku od nieruchomości [skarżącego] z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej 9 czerwca 2022 r. (data nadania) Z.J. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postępowania.

2. Skarga konstytucyjna została sformułowana na tle następującego stanu faktycznego. Jak wynika z akt sprawy, 17 lipca 2006 r. skarżący dokonał zakupu działek, których kwalifikacja uległa w 2010 r. zmianie z gruntów ornych na mieszkaniowe. W latach 2011-2013 organ podatkowy wydał decyzje określające kwotę podatku rolnego na 0 zł z uwagi na fakt iż były one w chwili zakupu sklasyfikowane jak grunty orne klasy VI. Następnie, postanowieniem z 5 lutego 2014 r. (znak [...], zob. s. 3 skargi konstytucyjnej), obłożono je podatkiem od nieruchomości, nie stosując zwolnienia podatkowego przysługującego gruntom rolnym.

Skarżący wskazał, że ostatecznymi orzeczeniami w jego sprawie są postanowienia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w T. (dalej: SKO) rozpoznające zażalenia skarżącego w sprawie ustalenia wysokości zobowiązań podatkowych w podatku od nieruchomości na podstawie decyzji i postanowień wydanych przez Prezydenta Miasta T. za lata 2014-2019.

* Postanowieniem z dnia 21 października 2025 r. sprostowano w komparycji oczywistą omyłkę pisarską.

We wszystkich rozpoznawanych zażaleniach SKO utrzymało w mocy orzeczenia organu pierwszej instancji (sygn. [...]).

Od wszystkich postanowień SKO, doręczonych ówczesnemu pełnomocnikowi skarżącego 20 lipca 2021 r. (za: skarga konstytucyjna oraz prezentata widniejąca na kopiach decyzji doręczonych do Trybunału), nie wniesiono środka odwoławczego.

Jednocześnie skarżący poinformował o szeregu decyzji oraz orzeczeń podjętych wcześniej w postępowaniach w sprawie nałożonych podatków od jego nieruchomości, nie wskazał jednak, by były relewantne dla wszczętego przez niego postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

3. Zdaniem skarżącego zmiana wymiaru podatku od posiadanej nieruchomości jest krzywdząca i narusza jego konstytucyjne prawa i wolności. Co więcej, jego zdaniem, zwolnienie od podatku na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy z 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 333) jest nadal aktualne (s. 3 i 4 skargi), a działania organów podatkowych obciążone są błędem.

Pełnomocnik skarżącego poinformował także, że skarżący nie został powiadomiony za poświadczeniem odbioru o zmianie klasyfikacji gruntów, których jest właścicielem, co uniemożliwiło odniesienie się do tego faktu. W opinii skarżącego jest to zaniedbanie organu, które stanowi naruszenie zasady praw słuszenie nabytych (s. 4 i 5 skargi). W skardze podniesiono również, że zmiana przeznaczenia gruntu nie była uzasadniona ważnymi dobrami konstytucyjnymi ani sytuacją gospodarczą kraju, a organ podatkowy nie podjął wszelkich niezbędnych działań w celu wyjaśnienia stanu faktycznego, co świadczy o naruszeniu art. 122 ustawy – Ordynacja podatkowa.

4. Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 30 sierpnia 2022 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 12 września 2022 r.) skarżący został wezwany do usunięcia (w terminie 7 dni od dnia doręczenia zarządzenia) braków formalnych skargi przez:

1) wskazanie ostatecznego orzeczenia, w rozumieniu art. 79 Konstytucji, w związku z którym wniesiona została skarga konstytucyjna (wraz z czterema kopiami);

2) udokumentowanie daty doręczenia orzeczenia wskazanego jako ostateczne zgodnie z punktem 1 niniejszego zarządzenia (doręczenie np. poświadczonej za zgodność z oryginałem koperty, w której doręczone zostało to orzeczenie wraz z monitoringiem przesyłki Poczty Polskiej lub poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii zwrotnego potwierdzenia odbioru tej przesyłki) wraz z czterema kopiami;

3) poinformowanie, czy od wskazanego – zgodnie z punktem 1 zarządzenia – ostatecznego orzeczenia został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia (wraz z czterema kopiami);

4) doręczenie czterech kopii pełnomocnictwa;

5) doręczenie odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem (wraz z czterema kopiami):

a) ostatecznego orzeczenia, w związku z którym została wniesiona skarga konstytucyjna,

b) orzeczeń (wyroki, postanowienia, decyzje, inne rozstrzygnięcia) potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej.

Pełnomocnik skarżącego odpowiedział na powyższe zarządzenie w piśmie z 19 września 2022 r. (data nadania), które przesłał wraz z załącznikami.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej:

u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub gdy braki formalne nie zostały usunięte w ustawowym terminie.

2. W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji skargę wnosi się do Trybunału, jeśli sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach skarżącego. W konsekwencji art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK uzależnia wniesienie skargi od wyczerpania drogi prawnej, o ile jest ona przewidziana, a także określa trzymiesięczny termin do wniesienia skargi, wiążąc go ściśle z datą doręczenia prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

2.1. Utrwalone orzecznictwo TK wskazuje, że z powyższych przepisów Konstytucji oraz u.o.t.p.TK wynika, iż skarga konstytucyjna ma charakter subsydiarny wobec innych środków służących ochronie wolności i praw konstytucyjnych (zob. np. postanowienie TK z 1 września 1998 r., sygn. Ts 97/98, OTK ZU nr 6/1998, poz. 104). Oznacza to, że jej złożenie uznaje się za uzasadnione, gdy w sprawie sądowej lub administracyjnej, z której ona wynika, postępowanie zostało przeprowadzone i ostatecznie zakończone (zob. postanowienie TK z 9 kwietnia 2019 r., sygn. SK 7/19, OTK ZU A/2019, poz. 15).

Skarżący wniósł skargę konstytucyjną w związku z sześcioma postanowieniami Samorządowego Kolegium Odwoławczego z 19 lipca 2021 r. (sygn. pism: [...]; dalej: postanowienia SKO) w przedmiocie utrzymania w mocy postanowień Prezydenta Miasta Torunia dotyczących odmowy wszczęcia postępowania w sprawie zmiany jego decyzji ostatecznych ustalających wysokość zobowiązania podatkowego w podatku od nieruchomości skarżącego, za lata 2014-2019.

Skarżący poinformował (w piśmie z 19 września 2022 r.), że od żadnego ze wskazanych wyżej postanowień SKO nie wniesiono przysługującego środka odwoławczego, tj. skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Powyższe prowadzi do konkluzji, że złożona skarga nie spełnia podstawowego wymogu wynikającego z art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK.

2.2. Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, że jeśliby za skarżącym przyjąć, że postanowienia SKO są orzeczeniami, o których mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji, to skardze konstytucyjnej należałoby odmówić nadania dalszego biegu z uwagi na przekroczenie terminu wskazanego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, zgodnie z którym skarga konstytucyjna może być wniesiona w ciągu trzech miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu ostatecznego orzeczenia w sprawie. W piśmie z 19 września 2022 r. wskazano, że 20 lipca 2021 r. doręczono pełnomocnikowi skarżącego orzeczenia, które w opinii skarżącego ostatecznie rozstrzygają o jego prawach i wolnościach w rozumieniu art. 79 Konstytucji oraz doręczono ich kopie potwierdzone za zgodność z oryginałem, opatrzone stosowną prezentatą. Skarga konstytucyjna wniesiona została zaś 9 czerwca 2022 r., tj. z przekroczeniem ustawowego terminu, w związku z czym należy odmówić jej nadania biegu.

Wskazane okoliczności są – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 i 2 u.o.t.p.TK – podstawami odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Mając powyższe na względzie Trybunał Konstytucyjny orzekł jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.